

I. L. CARAGIALE

POVEȘTI

ANDREAS PRINT

30.01.1852 – 09.06.1912

I.L.CARAGIALE

POVEȘTI

Ediția a III-a revizuită și adăugită

Ilustrațiile din interior: Octavia ȚARĂ-LUNGĂ

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARAGIALE, ION LUCA

Povești / Ion Luca Caragiale - București: Andreas Print, 2012

ISBN 978-973-8958-26-5

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Petru Maior 32, București
Tel./Fax: 021.22.20.767.
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2017

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

Editor: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU
Ideea colecției: Vasile OLAC
Ilustrațiile de interior: Ocatavia ȚARĂ-LUNGĂ

Bun de tipar: 20.04.2017; Coli de tipar: 8;

Format: (Z6) 16/54x84

ISBN 978-973-8958-26-5

CUPRINS

Prâslea cel viteaz / 7

Abu-Hassan / 18

Roșu-împărat și Verde-împărat / 71

Făt-Frumos cu moț în frunte / 104

Poveste de Paști / 118

Norocul și mintea / 125

Repere biobibliografice / 128

A fost odată un împărat și o împărăteasă, care aveau trei feciori: ăl mai mare să fi avut șapte anișori, ăl mijlociu vreo șase și Prâslea vreo patru. Și erau frumoși și cumiți de ți-era mai mare dragul să-i vezi.

Așa. odată, împăratul pleacă la vânat după fiare cu o sumedenie de curteni; și merg ei cât

merg călări prin păduri, prin munți, și numai într-o livede răcoroasă, când se opresc să mai răsuflă caii de atâta urcuș, aud niște miorlăituri, să fi zis că e vreun cotoi sălbatic, ori cine știe ce lighioană.

Au început să sforăie caii și să-și ciulească urechile înspre partea de unde venea zgomotul. Împăratul zice:

„*Ce să fie ?*“, că nu se vedea nici o mișcare în iarba înaltă a pajiștii și miorlăiturile îi dădeau zor înainte.

Un curtean tânăr mai îndrăzneț zice: „*Nu dați drumul câinilor!*“, sare jos de pe cal și, pâș-pâș prin iarbă, merge binișor cu arcul gata către locul bănuț. Aproape de tot, se oprește și-ntinde arcul... Altă miorlăitură... Trage, săgeata vâjâie și se pierde în desișul ierbii, care se clatină din vârf... Altă miorlăitură tot pe loc. În sfârșit, vânătorul mai face un pas, doi, se uită bine și rămâne încremenit.

În iarbă, la un loc bătătorit într-adins, o copăiță și-n copăiță un copilaș - el miorlăia așa. Cine-l lepădase tocmai aici? Norocul lui... A vrut el împăratul să meargă înainte la vânat, că la asta plecase, dar unde a fost chip de țipetele broscoiului, că făcea o gălăgie, un tărăboi de nu-l încăpea pădurea.

Așa, zice întâiul sfetnic, ăla era un prieten vechi și bun al împăratului:

